

El nou totalitarisme

Vicenç Villatoro

Per a moltes persones de bona fe, el conflicte araboisraelià és estrictament un problema d'ocupació il·legal: Israel ocupa Cisjordània –ja no Gaza!– des del 1967 contra els criteris de les Nacions Unides i els àrabs li exigeixen que se'n retiri. Per tant, el conflicte s'acabarà quan els israelians tornin a les fronteres anteriors a la guerra dels Sis Dies i en els territoris ara ocupats hi hagi un estat palestí. Per tant, per a moltes persones de bona fe, donar suport a la "causa palestina", ser propalestí és ser favorable a aquesta retirada i a aquest nou estat palestí.

Lamentablement, aquestes persones de bona fe no tenen raó. El conflicte araboisraelià no és en essència el problema de l'ocupació de Gaza i Cisjordània ni el de l'existència d'un estat palestí. El conflicte araboisraelià és anterior a aquesta ocupació i no quedaria resolt en el moment que aquesta ocupació s'acabés. Al contrari, l'ocupació és només un episodi del conflicte que només es pot entendre en el context més general. La causa palestina no és l'alliberament dels territoris ocupats. La causa palestina, per a alguns dels seus actors més destacats, és la desaparició d'Israel del mapa. No ho dic jo. No és una sobreinterpretació interessada. El dia 28 d'octubre van sortir als carrers de Teheran molts ciutadans iraníens per manifestar el seu suport a la causa dels palestins. Per cert, el mateix dia que també a la ciutat de València algunes organitzacions impedièren que es portés a terme en el marc dels Octubre la conferència de Shlomo Ben Ami, antic militant de Pau Ara, artífex en part dels acords de pau d'Oslo i colom destacat en l'interior del laborisme israelià. No sé a quina causa palestina s'adherien els manifestants de València. Els de Teheran ho tenien molt clar: la causa palestina era esborrar Israel del mapa. No especificaven, quan ja no hi hagués Israel, què farien amb els israelians.

Els propalestins de bona fe que consideren la causa palestina només la lluita per tenir un estat al costat d'Israel i acabar amb l'ocupació de Cisjordània podien dir fins ara que no estaven informats de l'existència d'una altra formulació, diguem-ne molt més radical, de la causa palestina, expressada directament per actors protagonistes de l'obra, no pas per secundaris. Ara ja no tenen aquesta excusa. El president iranià Mahmoud Ahmadinejad ho ha dit ben clar: "L'entitat sionista ha de ser esborrada del mapa." Però això no és nou. Si el president de l'Iran ens sembla massa allunyat del nucli del conflicte –caldria pa a l'ull per considerar-ho així–, recordem unes declaracions al diari *Avui* del líder de Hamàs, Mahmud al Zahar des de la franja de Gaza: "La nostra terra no és només la franja de Gaza o Cisjordània. La nostra terra és tot Palestina. Des del riu fins al mar, de nord a sud, des d'Egipte fins al Líban. Aquesta és la nostra terra sagrada, el més sagrat per a l'Islam i no acceptarem que estigui ocupada per ningú, ni per jueus ni per cristians. Ni tan sols els musulmans seculars haurien d'establir un estat en aquesta zona, perquè és waqf islàmic."

Imaginem que frases com aquestes s'haguessin dit en un context europeu o en qualsevol context mundial, sense referir-se a Israel. Estaríem parlant d'una onada de feixisme. I tindríem en part raó. Darrere d'aquestes declaracions hi ha una nova ideologia totalitària, no menys totalitària que els feixismes i l'estalinisme, amb les quals té considerables semblances. La mateixa ideologia totalitària que demana la mort de l'actor Omar Sharif perquè, sent musulmà, ha representat en una pel·lícula el paper de Sant Pere. Curiosament, aquest totalitarisme encara no ha estat detectat com a tal per molts intel·lectuals i per alguns corrents polítics d'occident. Tampoc no és nou. Una part de la intel·lectualitat de l'Europa lliure es

va sentir atreta per l'experiment feixista, però encara més per l'experiment estalinista, de manera que fins fa ben poc esmentar l'existència dels gulags i dels crims soviètics era políticament incorrecte. El totalitarisme sempre ha tingut admiradors en l'interior de les societats obertes, que s'han encantat pels seus aspectes revolucionaris i que han tancat els ulls –de vegades de manera extraordinàriament cínica– davant dels seus crims. Diuen que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra. Doncs n'hi ha que hi ensopeguen tres vegades. Això li pot passar al gremi dels intel·lectuals.

Alguns exaltats aluquen i tracten d'agredir Shlomo Ben Ami a València.

